

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Pascal i el PDeCAT

La coordinadora del PDeCAT, Marta Pascal, posa distància amb CDC i sosté que el nou partit té una alta exigència ètica.

10
anys

Una mort sentida

L'abat emèrit de Montserrat mor als 81 anys després d'una llarga malaltia. Va destacar per la seva defensa de les llibertats i els drets humans.

20
anys

Caiguda de l'IPC

L'IPC cau 2 dècimes en el febrer menys inflacionista dels últims 29 anys. L'economia espanyola s'estabilitza i manté el creixement de finals del 1997.

Full de ruta

Emili Bella

Corrupció de vellut

Eslovàquia, Unió Europea, cinc milions d'habitants. Uns 25.000 eslovacs es van manifestar dividendes a la capital, Bratislava, per reclamar al govern que plegui i la convocatòria d'eleccions. El país viu les protestes més massives des de la Revolució de Vellut, per l'assassinat del periodista Ján Kuciak i la seva xicota, Martina Kušnírová, el mes passat. Kuciak investigava els vincles del govern amb la Ndrangheta, la màfia calabresa. De moment, ahir ja va dimidir el ministre de l'Interior i viceprimer ministre, Robert Kalinák. El periodista havia denunciat unes amenaces que la policia no hauria investigat. De fet, un fiscal va acusar la setmana passada Kalinák directament de sabotejar les investigacions relacionades amb el crim organitzat. Fàcilment l'escàndol acabarà de desestabilitzar l'executiu presidit per Robert Fico.

Les 25.000 persones al carrer a Bratislava fan trontollar el govern per corrupció, els dos milions de catalans

Unes 25.000 persones al carrer a Bratislava fan trontollar el govern per corrupció, dos milions de catalans al carrer durant sis anys no immuten M. Rajoy

al carrer durant sis anys seguits no immuten Mariano Rajoy. És clar que és difícil fer caure el govern del país veí, i ja sé que els catalans no es manifesten per això –o no només per això–, però tots sabem que una protesta d'espanyols a Madrid contra la corrupció tampoc bandeja el PP de La Moncloa.

El líder del grup del PP a l'eurocambra, Manfred Weber, va demanar la dimissió de Kalinák i va exigir que es garanteixi la llibertat de premsa i d'expressió a Eslovàquia. Europa ha censurat Polònia i Hongria per involució democràtica. S'atreixeix amb els països de l'est, endavant, però ningú s'atreixeix públicament amb Espanya i tots els seus dèficits democràtics. ¿Quan sentirem el senyor Weber criticar M. Rajoy com a líder d'un dels partits més bruts d'Europa? En l'últim rànquing de transparència internacional sobre corrupció, Espanya va quedar per darrere de Polònia, només set punts per sobre d'Eslovàquia i un punt per sobre de Malta, on també assassinaren periodistes que investiguen corruptes.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

'La capsa de música'

Fages de Climent, cada any que passa –cada nou llibre editat o reeditat–, va sent més conegut. Grafòman impenitent que corria amb les butxaques plenes de papers escrits en qualsevol lloc, va publicar en vida però sobretot va deixar inèdits treballs tan o més valuosos, preservats pel seu net i hereu Climent Carles. Va redactar en tots els gèneres: Anna Teixidor i Jaume Guillaumet han posat a l'abast el Fages periodista; Narcís Garolera, el memorialista; Jordi Pla, el poeta culte; Jordi Canet, el corresponsal literari; Rafel Pascuet, un *Fages complet i portàtil*, i *last but not least* han sortit tres volums amb uns 2.500 epigrames i similars. Tot aquest *aggiornamento* del publicista s'ha fet entre el 2002 del centenari i aquest 2018 del cinquantenari (naixement i mort, respectivament). L'autor de la *Balada del sabater d'Ordis* –segons Enric Casasses, la millor obra fagesiana–, semblantment a Pla o Sagarra, s'havia proposat un projecte literari, i avui i aquí volíem subratllar particularment la part teatral, la més desconeguda: *El bruel* (1928), *El jutge està malalt* (1935) i *La dama d'Aragó* (1955) són recreacions

d'una llegenda medieval i de dues cançons tradicionals. I de moment dues més s'han editat pòstumament: *Emporion, la de les tres muralles* (2014), una mena de *Bella Helena*, per ara sense música, que discorre a l'Empúries del segle II aC, i *La capsa de música*, d'aparició imminent a finals d'aquest març del 2018. Aturem-nos en aquesta darrera.

'LA CAPSA DE MÚSICA' ÉS UNA COMÈDIA burgesa a la manera de les de Sagarra o Soldevila. Imaginem-nos un paisatge costaner i estival com els que pinta Eugeni d'Ors sobretot a *La ben plantada*. Posem-hi un poble de pescadors entretinguts en

el feineig ordinari i en enraonies sobre el fet extraordinari. En aquest litoral empordanès aterra una dona jove, guapa, cosmopolita, culta i que ve d'una vida mundana; arriba amb dos joves, noi i noia, que podrien ser els seus nebots, o els seus filla i amant; la boira de l'incest és mantinguda per Fages fins cap al final. Per completar el *gruppo di famiglia in un esterno* afegim-hi un enigmàtic foraster, exquisit home de món que serveix un suposat ministre plenipotenciari alemany i que els visita una vegada l'any: un antic amant de l'atractiva i equívoca nouvinguda? El pare d'un, de tots dos o de cap dels nois? A la casa dita capsa de música l'ambient és elegant, tant com la llengua de l'autor; la mediocritat que els envolta i els contrapunteja en fa una mena d'illa de refinament i civilització on es discuteix de música –el noi és violinista–, de llibres –la noia és lectora voraç– i on Fages passa l'arquet per la ironia i per un pèl de comicitat. Només hi afegiríem meravelles de *La capsa de música*, per això els en recomanem la lectura, i, en espera que hi trobi totes les virtuts escèniques, una de les millors companyies de teatre de la nació, La Funcional, ja té el text.

“A la casa l'ambient és elegant, tant com la llengua de l'autor

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'obsessió iconoclasta

La malaltissa obsessió revisionista dels nous comissaris polítics ja no es limita a canviar alguns noms de carrer –segons criteris de matís clarament sectari–, o denunciar imatges que consideren ofensives “de gènere” (?) per mostrar la figura femenina en la seva gloriosa esplendor en obres d'art o en anuncis de perfumeria. Ara aquests nous inquisidors promouen la retirada d'escultures i monuments emblemàtics, testimonis de la història –amb els seus inevitables claroscurs–, vestigis de la memòria del temps. Encara que, això sí, es mostren més disposats a defensar –en nom de la sagrada llibertat d'expressió, només faltaria!– qualsevol manifestació que denigri la dignitat de persones i institucions, l'exabrupte i les apolo-gies del terror amb explícites amenaces a manera de con-

signes en un recital d'odis vomitats per qualsevol cretí amb pretensions de joglar. Així és el totalitarisme dels sinistres polítics de la demonització per a la demolició... O viceversa.

JORDI BERENQUER
Barcelona

Montserrat i el diàleg

La cadena televisiva que té com a principal accionista la Conferència Episcopal Espanyola va invertir en els últims sis anys 60 milions d'euros, i en lloc de ser un exemple de diàleg i pacificació entre els ciutadans, ha convertit els seus programes en afavoridors de les desqualificacions personals, la demagògia, la mentida reiterada i la violència verbal que embruten la imatge de l'Església catòlica. A *sensu contrario*, al monjo Miquel Bausset, en l'homilia de la darrera missa dominical, va demanar la llibertat

dels presos polítics i va criticar la violència policial de l'1-O. És evident que l'Església no pot mirar cap a un altre costat i ha de denunciar la mentida, la injustícia i la corrupció. Un cop més, Montserrat s'ha convertit en un nucli de resistència pacífica i dialogant.

ANTONI VILANOVA CASALS
Barcelona

Això és justícia?

Probablement la immediata que avui dia tenen la majoria de les coses fa que estiguem més pendents d'allò que es diu que no pas de la veracitat real de les paraules. Probablement això ens porta a fer judicis erronis i acceptar com a bones distorsions de la veritat. Ens fa falta reflexionar per aprofundir i arribar a un coneixement correcte. La Justícia actual, és realment justa? Que s'empresoni còmics i cantants per “ofenses” al rei d'Espanya i no es faci el mateix a la Sra. Ar-

rimadas per ofenses al president de Catalunya? El Sr. Felip deu ser el fruit nascut de la fecundació d'un òvul i un espermatozou, el mateix que tots els humans. Doncs per què han de ser tractats de manera diferent i privilegiada? La valoració del respecte que tothom mereix, ha de ser diferent segons qui sigui l'ofès? Amb les manifestacions, si són a favor d'Espanya són correctes i si són a favor de Catalunya són tumultuoses? I s'ha d'empresonar els qui demanaven i feien possible que fossin pacífiques? Si dos jutges jutgen diferent un mateix fet, és justícia? Tots dos són justos? Si no són justos en les seves sentències i això perjudica greument l'honor i la convivència del sentenciat, què faran per restablir aquest honor i aquesta convivència? Els jutges estan per sobre de la veritat? O la veritat per a ells és solament un joc de paraules?

NARCÍS BANCHS I VALLS
Gelida (Alt Penedès)